

Nr 215.

Av herr **Skoglund** i Umeå m. fl., i anledning av *Kungl. Maj:ts framställning om anslag till säkerhetsanordningar till ledning för fiskefartyg.*

I sina anslagsäskanden för budgetåret 1949/50 har fiskeristyrelsen hemställt, att till Säkerhetsanordningar till ledning för fiskefartyg måtte för nämnda budgetår anvisas ett reservationsanslag av 92 400 kronor. Huvuddelen av det äskade anslagsbeloppet avser ifrågasatta nya säkerhetsanordningar. Beträffande dessa har föredragande departementschefen till 1949 års statsverksproposition (bilagan nionde huvudtiteln, p. 129, s. 191—2) uttalat, att de samtliga i och för sig syntes ägnade att bliva till gagn för fiskerinäringen. Med hänsyn till nödvändigheten att i nuvarande läge iakttaga största möjliga återhållsamhet i fråga om investeringsverksamheten ansåg sig departementschefen dock icke kunna gå längre än att föreslå, att nya fiskefyrar nästa budgetår skulle få anläggas inom samma kostnadsram, som gällt för innevarande budgetår, eller 26 000 kronor.

Beräkningen av ifrågavarande anslag är grundad på uppgifter, som av fiskeristyrelsen (tidigare lantbruksstyrelsens fiskeribyrå) inhämtas av fiskarens organisationer, varav följer, att anslagsberäkningarna utvisa starka variationer mellan olika budgetår. Nämnas må sålunda, att anslaget i riksstaten för ett vart av budgetåren 1938/39—1948/49 varit uppfört med respektive följande belopp, nämligen 47 700, 37 000, 6 200, 7 400, 7 400, 14 500, 58 200, 63 700, 60 000, 122 500 och 25 700 kronor. De låga medelsanvisningarna under krigsåren förklaras av då rådande särskilda förhållanden, och begränsningen av anslagsbeloppet innevarande år har i statsverkspropositionen motiverats med hänsyn till en vid utgången av budgetåret 1946/47 förefintlig reservation av i runt tal 6 250 kronor.

Den i årets statsverksproposition föreslagna nedskärningen av anslaget i vad det avser nya säkerhetsanordningar är ägnad att väcka allvarliga betänkligheter. Det långsiktiga arbete på skapandet av större säkerhet för fiskarens yrkesutövning, som förevarande anslag avser att främja, kommer vid bifall till Kungl. Maj:ts förslag att råka i ett mycket bekymmersamt läge. Å andra sidan måste givetvis alla till buds stående möjligheter tillvaratagas för att begränsa statsutgifterna.

Av 1949 års statsverksproposition (bilagan nionde huvudtiteln, p. 127, s. 187—8) framgår, att föredragande departementschefen förordnat med-

givande av riksdagen, att det å riksstaten för budgetåret 1942/43 anvisade reservationsanslaget till Understöd åt fiskare må under budgetåret 1949/50 användas för det med anslaget avsedda ändamålet. Statskontoret föreslog å sin sida i avgivet remissutlåtande, att den å anslaget förefintliga behållningen, vilken enligt uppgift av fiskeristyrelsen icke till någon del behövt tagas i anspråk, borde tillgodoföras budgetutjämningsfonden och nytt anslag äskas av riksdagen, om och när så befunnnes erforderligt.

Riksräkenskapsverkets budgetredovisning för budgetåret 1947/48 utvisar, att å anslaget vid utgången av nämnda budgetår förefanns en reservation under anslaget av 152 498 kronor 50 öre.

Det förefaller oss lämpligt och rimligt, att ett så betydelsefullt ändamål som säkerhetsanordningar till ledning för fiskefartyg såvitt möjligt bör givas företräde framför mera inaktuella utgiftsändamål. Från denna synpunkt förefaller det förtjänt att övervägas, huruvida icke en ökad medelsanvisning för nämnda säkerhetsanordningar borde ifrågakomma mot det att i en eller annan form medlen under anslaget till Understöd åt fiskare i motsvarande mån minskades. Men även andra utvägar än den av oss här antydda synas kunna ifrågakomma.

Åberopande det anförda hemställa vi,

att riksdagen må vid prövningen av frågan om medelsanvisningen under nionde huvudtitelns anslag till Säkerhetsanordningar till ledning för fiskefartyg beakta vad här ovan anförts om nödvändigheten av en ökad medelsanvisning för berörda ändamål.

Stockholm i januari 1949.

Gösta Skoglund.

Hans Levin.

Carl E. Johansson
i Torp.

Ernst V. Staxäng.